

Hof van Beroep Antwerpen, arrest van 7 mei 2003

Verdrag inzake de burgerrechtelijke aspecten van de ontvoering van kinderen (Den Haag, 25 oktober 1980) – overbrenging in strijd met het gezagsrecht – 1° artikel 13 – lichamelijk of geestelijk gevaar – lang verblijf en inburgering – 2° draagwijdte van de verplichte terugkeer – geen uitspraak over de invulling van het gezag of de concrete verblijfplaats bij terugkeer

Convention sur les aspects civils de l'enlèvement international d'enfants (La Haye, le 25 octobre 1980) – déplacement en violant le droit de garde – 1° article 13 – danger physique ou psychique – résidence de longue durée et intégration – 2° portée d'un retour ordonné – ni le droit de garde, ni le lieu précis du retour ne sont affecté

Samenvatting (Katja Jansegers)

1. De feiten en procedurele antecedenten

De ouders van twee kinderen (allen met de Nederlandse nationaliteit en woonplaats in Nederland) scheidden in 1999 uit de echt. Aangezien de vordering van de moeder tot het bekomen van exclusief ouderlijk gezag over de kinderen werd afgewezen door de rechtbank te Roermond, behielden de echtgenoten het gezamenlijk ouderlijk gezag over hun beide kinderen. Dit vonnis werd in hoger beroep bevestigd.

Aanvankelijk woonden de kinderen in Nederland bij hun moeder. De moeder weigerde steeds het omgangsrecht van de kinderen met hun vader. Over dit omgangsrecht is een procedure ten gronde hangende bij de rechtbank in Roermond.

Zonder rechterlijke toestemming en zonder toestemming van de vader is de moeder in 2001 met de kinderen verhuisd naar haar ouders in België.

Binnen het jaar na deze ongeoorloofde overdracht vorderde de Belgische Centrale Autoriteit (op grond van art. 12 Haagse Kinderontvoeringsverdrag¹) de onmiddellijke terugkeer van de kinderen naar Nederland.

¹ Sinds 1 mei 1999 is dit verdrag voor België in werking getreden. Wet van 10 augustus 1998 houdende instemming met het Verdrag betreffende de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen, opgemaakt te 's Gravenhage op 25 oktober 1980, B.S. 24 april 1999. De stand van ratificaties kan steeds nagekeken worden op de website van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht: <http://www.hcch.net>.

De moeder betwistte deze vordering aangezien de kinderen zouden blootgesteld worden aan een lichamelijk of geestelijk gevaar in de zin van art. 13b van het Haagse Kinderontvoeringsverdrag. Volgens haar waren er ernstige indicaties van misbruik van gezag en grensoverschrijdend gedrag vanwege de vader. Zij stelde incidenteel hoger beroep in en vorderde de aanstelling van een kinderpsychiater met ondermeer als opdracht “de haalbaarheid van de praktische uitvoering van een eventuele omgangsregeling met de vader te onderzoeken”.

2. Korte samenvatting van de uitspraak van het Hof

Het Hof oordeelde dat het zich enkel kon uitspreken over de terugkeer van de kinderen naar Nederland.

De vordering van de vader om de terugkeer van de kinderen bij hem te bevelen of deze aan hem af te geven, werd afgewezen. De argumentatie van de moeder omtrent de weigeringsgrond van art. 13 (misbruik van gezag en grensoverschrijdend gedrag) werd tevens door het Hof afgewezen. De beoogde terugkeer zou volgens het Hof immers niet inhouden dat de kinderen bij de vader zouden moeten verblijven, nu door de terugkeer geen afbreuk zou worden gedaan aan de gezagsregeling. Bovendien was het niet noodzakelijk om de precieze plaats in Nederland aan te duiden waar de kinderen zouden dienen te verblijven, aangezien dit door de ouders zelf of door de bevoegde Nederlandse rechter zou moeten ingevuld worden (in de procedure ten gronde die nog in Roermond hangende is).

Ten overvloede ging het Hof nog in op de juistheid van de beweringen van de moeder over het gedrag van de vader. Het Hof oordeelde dat de moeder elk objectief onderzoek door een neutrale instantie onmogelijk had gemaakt door nooit haar loyale medewerking te verlenen aan de diverse onderzoeken met betrekking tot de kinderen die door de Nederlandse rechtbanken aan neutrale instanties (ondermeer de Raad voor Kinderbescherming en FORA) was opgedragen. Volgens het Hof had de vordering van de moeder tot aanstelling van een kinderpsychiater een louter dilatoir karakter en had de verhuis van de kinderen naar België als enige doel het onttrekken van de kinderen aan de Nederlandse jurisdictie en het bemoeilijken van de totstandkoming van een omgangsregeling.

Het feit dat de kinderen al geruime tijd in België woonden en er ingeburgerd waren, hield volgens het Hof niet in dat zij door hun terugkeer zouden blootgesteld worden aan een lichamelijk of geestelijk gevaar of in een ondraaglijke toestand zouden worden gebracht. Het Hof beval dan ook de onmiddellijke terugkeer van de kinderen naar Nederland.

Gelet op de houding van de moeder in het verleden werd bovendien de vordering van de vader tot het opleggen van een dwangsom gegrond verklaard. Gelet op het feit dat nog voldoende tijd moest gelaten worden om in Nederland de nodige opvangmaatregelen voor de kinderen te nemen, voorzag het arrest dat de dwangsom pas kon ingevorderd worden drie maanden na de betekening van het arrest.

Katja Jansegers
Assistent Internationaal Privaatrecht UGent
Advocaat Balie Gent

Arrest

HET HOF;

Gelet op de door de wet vereiste processtukken, in behoorlijke vorm overgelegd, waaronder het bestreden vonnis, waarvan geen akte-betekening wordt voorgelegd, alsmede het verzoekschrift neergelegd op 13.05.2002, waarmee een naar vorm en termijn regelmatig en ontvankelijk hoger beroep werd ingesteld;

Overwegende dat het beperkt hoger beroep ertoe strekt, bij hervorming van het bestreden vonnis,

“In hoofdorde alle nodige en nuttige maatregelen te nemen teneinde de toepassing van het verdrag van 's Gravenhage dd. 25.10.1980 te waarborgen, en aldus in de zin van artikel 1 van het verdrag de onmiddellijke terugkeer naar Nederland, meer bepaald naar hun vader R. J. J. J., Nederlander, geboren op 16.04.1962, en wonende te H., gemeente M., H. 2, te bevelen van de kinderen R. C. en R. M., die op ongeoorloofde wijze overgebracht zijn en vastgehouden worden in België, desnoods met behulp van de openbare macht.

Te zeggen voor recht dat de kinderen R. C. en R. M. dienen te verblijven bij hun vader, R. J. J. J., wonende te H., M., H. 2.

Mevrouw V. C. te veroordelen om binnen de 24 uur na betekening van dit arrest op haar adres te T., G. B. 96, over te gaan tot de afgifte van de kinderen R. C. en R. M. aan hun vader, R. J., en dit onder verbeurte van een dwangsom van 375 euro per kind en per dag vertraging in de afgifte.

Ondergeschikt, alle nodige en nuttige maatregelen te nemen teneinde de toepassing van het verdrag van 's Gravenhage dd. 25.10.1980 te waarborgen, en aldus in de zin van artikel 1 van het verdrag de onmiddellijke terugkeer naar Nederland, meer bepaald naar hun vader R. J. J. J., Nederlander, geboren op 16.04.1962, en wonende te H., M., H. 2, te bevelen van de kinderen R.C. en R. M., die op ongeoorloofde wijze overgebracht zijn en vastgehouden worden in België, desnoods met behulp van de openbare macht, en dit onder de uitdrukkelijke verplichting dat de heer R. samen met de Raad voor Kinderbescherming, vestiging R., binnen de drie dagen na de terugkeer van de kinderen in Nederland, aan de bevoegde Kinderrechter een verzoek richt tot het nemen van voorlopige maatregelen van kindbescherming.

Te zeggen voor recht dat de kinderen R. C. en R. M. dienen te verblijven bij hun vader, R. J. J. J., wonende te H., M., H. 2.

Mevrouw V. C. te veroordelen om binnen de 24 uur na betekening van dit arrest op haar adres te T., G. B. 96 over te gaan tot de afgifte van de kinderen R. C. en R. M. aan hun vader, R. J., en dit onder verbeurte van een dwangsom van 375 euro per kind en per dag vertraging in de afgifte.

Meest ondergeschikt, voorzover het Hof de vordering van conluant (lees: appellanten) tot het bevelen van de onmiddellijke terugkeer van de kinderen naar hun vader zou afwijzen als zijnde ongegrond, quod certe non, akte te nemen van de door conluant geformuleerde eisuitbreiding, deze eisuitbreiding ontvankelijk en gegrond te verklaren en diensvolgens Mevrouw V.C. te bevelen om zich binnen de 24 uren na betekening van het arrest onder verbeurte van een dwangsom van 750 euro per dag vertraging samen met de kinderen van partijen te vestigen in Nederland, teneinde de uitvoering van alle nodige en nuttige maatregelen in de toepassing van het verdrag van 's Gravenhage dd. 25.10.1980 te waarborgen, en aldus in de zin van artikel 1 van het verdrag de onmiddellijke terugkeer naar Nederland, meer bepaald naar hun moeder te bevelen van de kinderen R. C. en R. M., die op ongeoorloofde wijze overgebracht zijn en vastgehouden worden in België, desnoods met behulp van de openbare macht.

De vorderingen van geïntimeerde af te wijzen als zijnde onontvankelijk, minstens ongegrond.

Geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van het geding.”;

Dat geïntimeerde als volgt concludeert :

“I. IN HOOFDORDE:

Het eerste vonnis te bevestigen voor wat de nietigverklaring betreft van het verzoekschrift dd. 15.02.02.

Het beroep m.b.t. de uitspraak gesteund op verzoekschrift dd. 21.02.02 als ongegrond van de hand te wijzen.

Dienvolgens alle verdere aanspraken tot onmiddellijke terugkeer als ongepast en niet uitvoerbaar van de hand te wijzen.

Ook de vordering in ondergeschikte orde dient om dezelfde redenen te worden verworpen.

INCIDENTEEL BEROEP:

Concluante stelt dan ook incidenteel beroep in op grond dat zij de zienswijze m.b.t. de motiveringen van de eerste rechter niet kan weerhouden, daar waar deze zegt:

- *dat het gedrag van de vader niet grensoverschrijdend zou zijn;*
- *dat de woning “zou verkocht zijn”, daar waar hoger werd aangetoond dat de woning wel degelijk door de grootouders van de kinderen werd verkocht;*

Bovendien vraagt zij dat, in afwachting van een eventuele beschikking van de rechter omtrent de terugkeer, een kinderpsychiater aan te duiden met een wel bepaalde opdracht, waarin o.m. dient gestipuleerd:

- 1. de concrete omstandigheden waarin de kinderen thans verblijven;*
- 2. de familiale en sociale context waarin de kinderen opgroeien;*
- 3. een grondig onderzoek omtrent de houding van C. m.b.t. de vaderfiguur en de haalbaarheid van de praktische uitvoering van een eventuele omgangsregeling;*

II. IN ONDERGESCHIKTE ORDE :

Alle eisen van appellanten af te wijzen als zijnde ongepast en ongegrond m.b.t. de terugkeer naar Nederland, evenzeer hun eis tot verplichte woonst van concluante in Nederland. De kosten ten laste te leggen van appellant, minstens deze voor te behouden, ¼”;

Overwegende dat het beperkt hoger beroep van appellanten er niet toe strekt het bestreden vonnis te hervormen voor zover deze de vordering vervat in het op 15.02.2002 ter griffie van de eerste rechter neergelegde verzoekschrift onontvankelijk verklaarde; dat de argumentatie van geïntimeerde dienaangaande bijgevolg irrelevant is;

Overwegende dat tweede appellant en geïntimeerde, beiden van Nederlandse nationaliteit, gehuwd zijn te B. (N.) op 01.12.1989; dat uit hun huwelijk twee kinderen geboren werden, m.n. C. (°15.08.1996) en M. (°13.05.1998) R.; dat zij uit de echt gescheiden zijn ingevolge beschikking d.d. 16.12.1999 van de Arrondissementsrechtbank te Roermond, ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 29.02.2000;

Overwegende dat er geen betwisting over bestaat dat beide ouders het gezamenlijk ouderlijk gezag hebben over de beide minderjarige kinderen; dat beide ouders na de echtscheiding belast gebleven zijn met het gezamenlijk ouderlijk gezag over C. en M.; dat de Arrondissementsrechtbank te Roermond bij beschikking d.d. 21.06.2001 het verzoek van geïntimeerde om het ouderlijk gezag over de beide kinderen alleen aan haar toe te wijzen afwees evenals de tegenvordering van tweede appellant tot ondertoezichtstelling van de kinderen; dat deze beschikking bekrachtigd werd bij beschikking d.d. 21.11.2001 van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch;

Overwegende dat de beide kinderen bij de moeder wonen en tot bij hun overbrenging naar België steeds in Nederland gewoond hebben; dat er geen omgang is tussen de vader en de kinderen en er een omgangsprocedure loopt bij de Arrondissementsrechtbank te Roermond; dat geïntimeerde het principieel omgangsrecht van tweede appellant niet betwist maar stelt dat de uitvoering ervan zich in concreto niet kan realiseren;

Dat geïntimeerde in mei 2001 met de kinderen in T. (België) is komen wonen bij haar ouders; Dat de Centrale Autoriteit voor België, in toepassing van het Verdrag van 's-Gravenhage d.d. 25.10.1980, op 21.02.2002, dus binnen het jaar, voor de eerste rechter vorderde de onmiddellijke terugkeer van de kinderen te bevelen naar hun laatste verblijfplaats in Nederland; dat deze vordering door de eerste rechter in het bestreden vonnis werd afgewezen;

Overwegende dat beide ouders evenals de beide kinderen van Nederlandse nationaliteit zijn; dat de gezags- en omgangsregeling beheerst wordt door de nationale wet van hun persoonlijk statuut, in casu de Nederlandse; dat, zoals hoger reeds gesteld, vaststaat en overigens niet betwist wordt dat beide partijen het gezamenlijk gezag hebben over de kinderen; dat eveneens vaststaat en evenmin betwist wordt dat beslissingen in belangrijke aangelegenheden, zoals het vestigen van de kinderen in het buitenland, vallen onder het gezamenlijk ouderlijk gezag; dat blijkt dat geïntimeerde zich met de kinderen in België gevestigd heeft zonder de toestemming van tweede appellant of zonder een rechtelijke machtiging; dat de overbrenging van de kinderen aldus plaatsvond in strijd met het gezagsrecht dat daadwerkelijk werd uitgeoefend zoals bedoeld in art. 3 van het Verdrag;

Dat verder blijkt dat de vordering tot terugkeer werd ingediend binnen het jaar na de overbrenging van de kinderen naar België, zodat de inburgering van de kinderen in België geen beletsel vormt voor de terugkeer (art. 12 2de lid Verdrag);

Dat de toepassingsvoorwaarden voor onmiddellijke terugkeer in de zin van artikel 12 van het Verdrag van 's-Gravenhage d.d. 25.10.1980 dan ook vervuld zijn;

Overwegende dat geïntimeerde de vordering betwist voorhoudend dat de kinderen door hun terugkeer worden blootgesteld aan een lichamelijk of geestelijk gevaar, dan wel op enige andere wijze in een ondraaglijke toestand zouden worden gebracht, en zich hiertoe beroept op de weigeringsgrond voorzien in art. 13 B van het Verdrag;

Dat geïntimeerde hiertoe voorhoudt dat er ernstige indicaties van misbruik van gezag en grensoverschrijdend gedrag vanwege de vader opzichtsens de kinderen, minstens opzichtsens één van de kinderen zouden zijn; dat zij, gelet op het feit dat tweede appellant dit betwist, een deskundigenonderzoek door een kinderpsychiater vordert met de hierboven vermelde opdracht;

Overwegende dat het voormeld Verdrag tot doel heeft de onmiddellijke terugkeer te verzekeren van kinderen die ongeoorloofd zijn overgebracht of worden vastgehouden in een Verdragsluitende Staat en het in een Verdragsluitende Staat bestaande recht betreffende het gezag en het omgangsrecht in de andere Verdragsluitende Staten daadwerkelijk te doen eerbiedigen (art. 1 Verdrag);

Dat de Rechter van de Verdragsluitende staat die gevat wordt door een vordering tot terugkeer op grond van artikel 12 van het Verdrag zich evenwel niet kan uitspreken over het gezagsrecht ten gronde (zie o.m. art. 16 en 19 Verdrag);

Dat het Hof zich dus in casu niet kan uitspreken over de concrete invulling van dit gezagsrecht;

dat de vorderingen van appellanten om de terugkeer van de kinderen bij hun vader te bevelen of deze aan hem af te geven bijgevolg niet kunnen ingewilligd worden;

Dat om dezelfde reden de argumentatie van geïntimeerde m.b.t. de door haar aangevoerde weigeringsgrond irrelevant is; dat de terugkeer in de zin van het Verdrag immers geenszins inhoudt dat de kinderen bij de vader zullen dienen te verblijven, nu door de beoogde terugkeer geenszins afbreuk wordt gedaan aan de gezagsregeling; dat niets geïntimeerde belet om, in het belang van de kinderen, met hen terug te keren naar Nederland; dat partijen zich desgevallend tot de bevoegde Nederlandse Rechter kunnen wenden om de gepaste maatregelen te nemen om de opvang van de kinderen te verzekeren;

dat, zelfs indien de beweringen van geïntimeerde opzichtsens de vader bewezen zouden zijn, quod non, de terugkeer naar Nederland dan ook geen ernstig risico inhoudt dat de kinderen worden blootgesteld aan een lichamenlijk of geestelijk gevaar of op enige ander wijze in een ondragelijke toestand worden gebracht;

Dat, in tegenstelling met wat gesteld wordt in het bestreden vonnis, het dan ook geenszins noodzakelijk is om de preciese plaats in Nederland aan te duiden waar de kinderen zullen dienen te verblijven, nu dit hetzij door de ouders zelf, hetzij door de Nederlandse bevoegde Rechter zal dienen ingevuld;

Overwegende dat er ten overvloede op dient gewezen dat uit geen enkel voorgebracht objectief element de juistheid van de beweringen van geïntimeerde m.b.t. het door haar voorgehouden grensoverschrijdend gedrag van tweede appellant t.o.v. de kinderen blijkt; dat, naar het oordeel van het Hof, ook uit de voorgebrachte rapportage van de door geïntimeerde eenzijdig aangezochte psycholoog, mevr. drs. R., hoegenaamd geen overtuigend gegeven voor dergelijk gedrag kan gevonden worden; dat, gezien deze psycholoog eenzijdig door geïntimeerde werd aangezocht, haar rapportage met de nodige omzichtigheid dient benaderd wegens mogelijk gebrek aan objectiviteit; dat deze kennelijk zwaar tilt aan de paniek die bij C. ontstond toen het woord "papa" viel nadat deze voor het eerst sinds lange tijd met tweede appellant werd geconfronteerd; dat evenwel geenszins uit de voorgelegde stukken blijkt in hoeverre nagegaan werd of die reactie het gevolg was van het gedrag van tweede appellant dan wel van een (mogelijk onbewuste dan wel doelbewuste) conditionering door de omgeving van het kind, laat staan of dit het geval is; dat er eveneens de, naar het oordeel van het Hof, bevreemdende reactie van deze psycholoog is t.o.v. de Raad voor de Kinderbescherming om slechts een gesprek met de Raad te laten plaatsvinden tegen betaling; dat deze gegevens dan ook geenszins volstaan voor de toepassing van art. 13 B van het Verdrag;

Overwegende dat anderzijds dient vastgesteld dat geïntimeerde ieder objectief onderzoek door een neutrale instantie onmogelijk maakte; dat uit de voorgebrachte objectieve gegevens immers blijkt dat geïntimeerde geenszins haar loyale medewerking heeft verleend aan diverse onderzoeken m.b.t. de kinderen die door de Nederlandse Rechtbanken aan neutrale instanties, o.m. de Raad voor Kinderbescherming en FORA, werden opgedragen;

Dat blijkt dat de Raad voor de Kinderbescherming te Roermond, op vraag van de Arrondissementsrechtbank te Roermond een onderzoek poogde op te starten naar de mogelijkheden van contactherstel tussen de vader en de kinderen, maar hier niet in slaagde; dat het schrijven d.d. 20.04.2000 van de Raad aan de Arrondissementsrechtbank dienaangaande verhelderend is;

dat hieruit blijkt dat geïntimeerde zich verzette tegen een rechtstreeks contact van de interne gedragsdeskundige van de Raad met de kinderen en meende dat er slechts via de door haar eenzijdig aangezochte kinder- en jeugdpsycholoog, mevr. drs. R., kon gehandeld worden; dat

er verder uit blijkt dat mevr. R. slechts tot dergelijk gesprek bereid was tegen betaling; dat in dit schrijven wordt geconcludeerd:

“Gezien het belang van de kinderen heeft de Raad geprobeerd gedurende de afgelopen 7 maanden tot concrete afspraken te komen om een goed en gedegen onderzoek uit te voeren. Tot op heden is dit niet gelukt. Uit de verschillende verhalen van de ouders blijkt dat zij op alle vlakken met elkaar strijden. Zo ook over de omgangsregeling. De Raad heeft geen enkele mogelijkheid gezien om hier met de ouders op een constructieve manier mee om te gaan. We hebben ervaren dat vader zijn medewerking constant heeft verleend en een rustige afwachtende houding heeft aangenomen. Daarnaast hebben we ervaren dat moeder een wat vijandige houding heeft aangenomen t.a.v. de Raad voor de Kinderbescherming. Dit heeft als resultaat dat we op geen enkele manier zicht hebben kunnen krijgen op de ontwikkeling van C. Ook de verslaglegging van mw. R. draagt daar niet toe bij. Vandaar dat de Raad van mening is dat er geen contra-indicaties zijn voor een deelonderzoek naar de mogelijkheden van contactherstel tussen vader en C.

Wat betreft M. hebben beide ouders voorheen aangegeven dat er geen zorgen zijn over haar ontwikkeling. Er zijn dus ook voor haar geen redenen om niet te starten met het deelonderzoek. Vervolgens heeft moeder gezegd dat zij niet wil dat er contact tussen M. en vader is zolang er geen duidelijkheid is over dat wat mogelijk gebeurd kan zijn tussen vader en de kinderen. De Raad concludeert dat moeder enerzijds aangeeft graag onderzocht te willen hebben waardoor de angsten van C. zijn veroorzaakt. Anderzijds staat zij niet open voor een onderzoek van de Raad. Dat heeft tot consequentie dat zowel C. als M. geruime tijd geen contact meer hebben gehad met hun vader. Vandaar dat de Raad van mening is dat een advies aan uw Rechtbank op dit moment niet gegeven kan worden. ondanks het gegeven dat de Raad geen contra-indicaties ziet om een onderzoek op te starten naar de mogelijkheden van contactherstel tussen vader en de kinderen. Ook naar de toekomst toe verwacht de Raad gezien de hevige strijd tussen de ouders en de houding van moeder dat een gedegen onderzoek door de Raad voor de Kinderbescherming niet tot de mogelijkheden zal behoren. tenzij daar ter zitting een nieuwe basis voor gecreëerd kan worden. Indien het wantrouwen t.o.v. de Raad voor de Kinderbescherming blijft bestaan kan wellicht elders onderzoek verricht worden.”;

dat de door geïntimeerde t.a.v. de Raad voor de Kinderbescherming geuite grieven louter eenzijdige beweringen zijn die door geen enkel voorgebracht objectief gegeven worden onder-steund;

Dat de Arrondissementsrechtbank te Roermond vervolgens bij beschikking d.d. 19.04.2001 een verzoek richtte aan het onderzoeksbureau FORA tot rapport en advies m.b.t. een omgangsregeling tussen de kinderen en hun vader; dat in deze beschikking eveneens vermeld is:

“De rechtbank verzoekt het FORA het onderzoek te starten met een gesprek met kinderpsycholoog mevrouw drs. R., omtrent haar bevindingen met betrekking tot C.. Op uitdrukkelijk verzoek van de moeder verzoekt de rechtbank vooralsnog C. niet persoonlijk bij het onderzoek te betrekken. Tegen observatie van C., zonder dat zij dat zelf merkt, bijvoorbeeld middels cameraopnamen, bestaat zijdens moeder geen bezwaar. Voorts is ter zitting afgesproken dat partijen alleen, indien nodig, op initiatief van het FORA zullen worden gehoord.”;

dat FORA, in een brief d.d. 04.09.2001 aan de raadsman van geïntimeerde o.m. liet weten :

“In een brief d.d. 24. en 27 augustus 2001 aan de heer R. en mevrouw van C. heeft Fora hen ieder apart uitgenodigd voor een eerste gesprek, met als doel kennis te maken met hen, van beide ouders instemming te verkrijgen over de aan de Rechtbank geschetste opzet en invulling van het onderzoek en de achtergrondinformatie te verkrijgen die voor FORA relevant kan zijn in relatie tot het gesprek met onder meer mevrouw R.. In uw brief d.d. 3 september 2001 bericht u ons dat mevrouw van C. er niet mee kan instemmen dat er in het kader van het onderzoek gesprekken zullen plaatsvinden met haar of met de heer R.. ... Uw laatste brief (en dat maakt het nog ongebruikelijker) voegt hier nu expliciet aan

toe dat wij niet alleen niet met de kinderen, maar ook niet met de betrokken volwassenen een rechtstreeks contact zouden mogen of kunnen hebben. De vragen met betrekking tot de persoon van deze volwassene(n) zouden eveneens beantwoord kunnen worden vanuit de verklaring van mevrouw R.. Wij maken hier uit op dat er voor FORA in dat geval niet veel meer te doen is dan als doorgeefluik te dienen voor de verklaring van mevrouw R.. Logisch zou dan ook zijn dat FORA zich nu uit het onderzoek terugtrekt en dat u aan mevrouw R. vraagt om een eigen rapportage op te stellen voor de Rechtbank en haar te verzoeken daarin tevens de in de beschikking geformuleerde onderzoeksvragen te beantwoorden”;

dat FORA in een brief d.d. 13.09.2001 aan de Arrondissementsrechtbank te Roermond liet weten :

“In deze brief laat mr v. d. P. weten dat mevrouw V. C. volhardt in haar eerder ingenomen standpunt met betrekking tot de manier waarop het onderzoek ingericht moet worden. Zij onderschrijft de suggestie dat FORA terugtreedt en eerst mevrouw R. haar werk laat doen. Zij verzoekt FORA dit zelf aan de Rechtbank voor te leggen. Wij willen hier graag gehoor aan geven. De manier waarop mevrouw V. C. meent dat het onderzoek verricht moet worden, druist in tegen alle regels die hiervoor gesteld zijn vanuit de Richtlijnen voor extern deskundigenonderzoek (Ministerie van Justitie) en de beroepscodes van de beroepsverenigingen voor psychologen en pedagogen. Onder deze omstandigheden kan FORA niet anders dan de onderzoeksopdracht aan u terug te geven.”;

dat in de beschikking d.d. 21.11.2001 van het Gerechtshof van 's-Hertogenbosch er eveneens op gewezen werd dat het onderzoek dat door de Arrondissementsrechtbank te Roermond aan de Raad voor de Kinderbescherming werd verzocht niet van de grond is gekomen, *“daar de vrouw niet openstond voor een onderzoek door de raad, doch heeft volstaan met een verwijzing naar de door haar ingeschakelde jeugdpsychologe mevr. R..”* en m.b.t. het onderzoek dat door dezelfde rechtbank aan het FORA werd gevraagd *“De vrouw weigert echter iedere medewerking aan dit onderzoek en wenst enkel dat mevrouw R. informatie geeft.”;*

Dat aldus vaststaat dat geïntimeerde ieder neutraal onderzoek door een door de Arrondissementsrechtbank aangestelde objectieve instantie onmogelijk heeft gemaakt, nu zij eiste dat de onderzoeksverrichtingen, zelfs t.a.v. de partijen zelf, steeds via de door haar eenzijdig aangezochte kinder- en jeugdpsycholoog – waarmee de Raad voor de Kinderbescherming slechts tegen betaling een gesprek zou kunnen hebben - dienden plaats te vinden; dat haar vraag om thans een onderzoek te gelasten door een kinderpsychiater dan ook geenszins als oprecht kan beschouwd worden en kennelijk een louter dilatoir karakter heeft; dat het eveneens duidelijk is dat geïntimeerde met de kinderen in België is komen wonen met het doel de kinderen te onttrekken aan de Nederlandse jurisdictie en de totstandkoming van een omgangsregeling, zelfs een objectief onderzoek naar haar eigen beweringen opzichtens appellant, nog verder te bemoeilijken;

Overwegende dat het feit dat de kinderen inmiddels reeds geruime tijd in België wonen en er ingeburgerd zouden zijn niet inhoudt dat zij door hun terugkeer naar Nederland zouden blootgesteld worden aan een lichamelijk of geestelijk gevaar of in een ondragelijke toestand zouden worden gebracht;

Overwegende dat bijgevolg de onmiddellijke terugkeer van de beide kinderen naar Nederland dient bevelen;

Overwegende dat, gelet op de houding die geïntimeerde in het verleden heeft aangenomen, kan ingegaan worden op de vordering van appellanten tot het opleggen van een dwangsom; dat, gelet op het feit dat voldoende tijd dient geboden om de nodige maatregelen te nemen om een gepaste opvang van de kinderen in Nederland te verzekeren, deze dwangsom slechts kan ingaan drie maanden na de betekening van dit arrest;

OM DIE REDENEN:

HET HOF, na beraad,

Recht sprekend op tegenspraak en binnen de perken van het hoger beroep;

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935;

Ontvangt het incidenteel beroep doch verklaart dit ongegrond;

Ontvangt het hoger beroep en verklaart dit gegrond in de hierna bepaalde mate;

Doet het bestreden vonnis te niet binnen de perken van het hoger beroep;

Opnieuw wijzend :

Beveelt de onmiddellijke terugkeer naar Nederland van de minderjarige kinderen van partijen:

- C. R., geboren te Tilburg op 15.08.1996 en
- M. R., geboren te s' Hertogenbosch op 13.05.1998,

en veroordeelt geïntimeerde om hiertoe alle nodige maatregelen te nemen;

Veroordeelt geïntimeerde tot betaling aan appellanten van een dwangsom van DRIEHONDERD VIJFENZEVENTIG euro (375,00 EUR) per dag vertraging dat zij nalaat om op enige wijze aan de voormelde veroordeling gevolg te geven binnen de drie maanden na de betekening van dit arrest;

Verwijst geïntimeerde in de gedingkosten van beide instanties, in hoofde van appellanten begroot op 111,55 EUR rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg, 186,00 EUR rolrecht en 223,10 EUR rechtsplegingsvergoeding hoger beroep.

